

Enric Carrera

Director de l'Intexter
de la UPC

Cap a una nova cultura de la moda

Els últims 15 anys, s'han produït canvis notables en la indústria tèxtil de la moda. La producció i venda de roba pràcticament s'ha duplicat, però el nombre de vegades que s'utilitza una peça abans de rebutjar-la ha disminuït un 36%. Aquest fenomen és deu a l'increment de la classe mitjana i a la *fast fashion*, estratègia basada a produir canvis ràpids en el disseny, creació de més col·leccions per any i preus baixos.

L'actual sistema de producció, distribució i ús de la roba opera de manera gairebé completament lineal. Menys de l'1% dels materials utilitzats en la producció és reciclat i convertit en una nova peça. Això representa unes pèrdues anuals, en valor de materials, de més de mil milions de dòlars. A més, s'extreuen grans quantitats de recursos per produir unes peces que, almenys la meitat, són rebutjades al cap d'un any.

Aquest model té uns impactes ambientals extraordinaris. La producció de tèxtils (incloent-hi el cultiu del cotó) consumeix anualment prop de 93.000 milions de metres cúbics d'aigua i 43 milions de tones de productes químics. Per produir una tona de tèxtils es generen 17 tones de CO2 equivalent, mentre que en la producció de plàstics la relació és d'1 a 3,5. La producció tèxtil mundial genera més gasos d'efecte hivernacle que els vols internacionals i el comerç marítim combinats.

El rentat domèstic de roba produeix, d'altra banda, al voltant de mig milió de tones anuals de microfibres que van a parar als oceans. A finals del 2017 la Fundació Ellen MacArthur va presentar un informe amb les dades exposades anteriorment i la conclusió que cal redissenar radicalment la indústria de la moda per evitar els problemes socioambientals generats, i l'aposta per un model basat en els principis de l'ecodisseny, l'economia circular i el desenvolupament sostenible.

Per implementar aquestes estratègies és necessari l'acció coordinada dels diversos agents implicats en la cadena de valor tèxtil. Els principals objectius haurien de ser la coordinació del disseny de roba amb les estratègies i polítiques de reciclatge, el foment de la innovació tecnològica per millorar la qualitat i viabilitat econòmica dels productes reciclats, l'estímul de la demanda de materials reciclats i l'ajust de les col·leccions a uns nivells d'escala sostenibles. El model lineal hiperconsumista de la *fast fashion* ens conduirà inexorablement a la reflexió sobre la necessitat d'una nova cultura de la moda. |